

under Trykket af Gentoftekatastrofen, og som derfor egentlig kun sigtede til Skade paa Personer og Gods, der medbragtes i Togene, og hvis Hovedprincip var, at Banerne er erstatningspligtige, medmindre det oplyses, at den skadelidte se v ved Uforsigtighed eller Uagtsomhed har hidført Skaden, eller at denne Skade ikke har kunnet afværges ved, at der udvistes den fornødne Agtpaaagivenhed og Omhu, som Jernbanedriften kræver fra Jernbanebetjeningen saavel i Henseende til Driftsmaaden som til Driftsmateriellet. Under samme Betingelser er Jernbanen pligtig at erstatte Brandskader eller tilintetgjorte Ejendele, forsaa vidt Loven om Taksterne ikke kommer til Anvendelse. Denne Lov blev ogsaa indtil 1913 kun anvendt til at fastsætte Erstatning for Skade paa Personer og Rejsegods. Men ved Højesteretsdom af 15. Oktober 1913 udstraktes Lovens Virkeomraader ogsaa til Brandskader, foranledigede ved Gnister fra Lokomotiver, paa Løsøre, og senere er den ogsaa anvendt ved Brandskader hidrørende fra Jernbanedrift paa Bygninger, Skove etc. Denne nugældende Lovs Bestemmelser maa i mange Henseender anses for at være for strenge, men i andre Henseender for at være for milde, og derfor har der, som tidligere nævnt, i Udvalget været Enighed om at afløse denne Lov med en ny. Udvalget har i det væsentlige kunnet tiltræde Hovedprincipperne i Lovforslaget, der dels omhandler Erstatningsansvar over for Personer og Rejsegods, dels Brandskade, fremkaldt ved Jernbanedrift. Jeg vil gerne særlig pointere, at der i Lovforslaget foreslaas, at Banerne skal være erstatningspligtige, selv om Skaden er hændelig, medens der paa den anden Side er indført Begrænsninger i Lovforslaget med Hensyn til Erstatningsbeløbenes Størrelse for Skade paa Personer og Gods og for Brandskader andre Begrænsninger, som jeg senere skal tillade mig at omtale. Udvalget er ganske enigt om alle Ændringsforslagene vedrørende Skade paa Personer og Rejsegods, altsaa Ændringsforslagene Nr. 1—20, og endvidere om Ændringsforslagene Nr. 24—26. Derimod har et Medlem af Udvalget, det ærede 8de landstingsvalgte Medlem (Ejsing), ønsket at stille Underændringsforslag til Ændringsforslag Nr. 21.

Ændringsforslagene Nr. 1, 2, 3, 5, 9, 10, 11, 12, 13 og 17 er alle væsentligt af redaktionel Natur. Ændringsforslag Nr. 4 tilsigter udtrykkelig at pointere, at det skal være en Erstatning, svarende til Forringelsen af den paagældendes økonomiske Forhold indenfor de fastsatte Maksimums-

grænser og ikke en Understøttelse. Ændringsforslag Nr. 6 er en Følge af Ændringsforslag Nr. 4, og det samme er Tilfældet med Ændringsforslag Nr. 7; men det er heri tillige foreslaaet, at lige saavel som de periodiske Ydelser kan forhøjes indenfor de anførte Maksimalgrænser, saa skal de, naar Prisniveauet væsentligt er nedsat efter Fastsættelsen, kunne nedsættes, hvis en væsentlig Nedgang af Prisniveauet er indtraadt. — Ændringsforslag Nr. 8 tilsigter at sikre, at Erstatningskrav i Henhold til §§ 1—4 skal være rent personlige, og at Livs- og Ulykkesforsikrere kun har Krav paa Dækning af de af dem positivt ydede Udgifter til Sygebehandling og Begravelse. — Ændringsforslagene Nr. 14, 15, 16 og 20 tilsigter udtrykkelig at fastslaa, at Erstatningskravene fortabes, naar Tidsfristerne for Retssagers Anlægelse ikke overholdes, og at Søgmaalet ikke er berettiget, naar det ikke er fremført i Henhold til Paragraffens 1ste Stykke. I den anførte Regel her har Udvalget dog fundet det betænkeligt at lade Udtrykket „eller ved Uvidenhed om sit Krav“ — hvor det i Almindelighed drejer sig om Legemsbeskadigelser eller om Beskadigelse og Bortkomst af personligt Løsøre — blive staaende. Udvalget har ment, at man i saa Tilfælde maa være berettiget til senere at fremsætte Kravet. Man har derfor ved Ændringsforslag Nr. 16 stillet Forslag om, at disse Ord skulde udgaa, men samtidig har man i Ændringsforslag Nr. 15 foreslaaet, at de 3 Maaneder skulde rettes til 4 Maaneder. — Ændringsforslaget under Nr. 18 er stillet, fordi man har ment det nødvendigt at give Domstolene absolut sikkert Grundlag for en eventuel Domfældelse. — Ændringsforslag Nr. 19 er indsat, fordi der ogsaa kan rejses Retssager efter § 5, og det maa da anses for overflødigt, at de Ord, det her forelaas at lade udgaa, bliver staaende.

Vi kommer saa til Ændringsforslag Nr. 21, til Reglerne for Erstatningsansvar for Brandskader udenfor Jernbanens Grænser. Det er ogsaa her foreslaaet, at Banen skal have Erstatningspligt, selv om Skaden er hændelig, altsaa for Skader, der opstaar til Trods for, at Banerne overholder alle givne Forholdsregler. Dette Forslags Bestemmelser er saaledes betydeligt videregaaende end de, der findes i den nuværende Lov af 1898. Det maa derfor synes naturligt, at der maa gives Begrænsninger, saaledes som det ogsaa er foreslaaet, for Skader paa Personer og Rejsegods. Der er i den Hensigt indført en Bestemmelse